

PROTI VÁLCE A VOJENSKÉ MOBILIZACI:

**PŘEDBĚŽNÉ POZNÁMKY
K INVAZI NA UKRAJINU**

Primární zdroj: In der Tat č. 14, jaro 2022

Zdroj překladu: https://actforfree.noblogs.org/files/2022/04/war-against-war_a4.cleaned.pdf

Toto vydání zajistilo nakladatelství Subverze v červenci 2022

web: subverze.noblogs.org

e-mail: subverze@riseup.net

27. února 2022

Ruský stát se snaží dobýt Ukrajinu. Ten samý ruský stát, který podporoval potlačení běloruského hnutí za svobodu a jen před pár týdny použil tanky k potlačení povstání v Kazachstánu. Putin se snaží rozšířit své autokratické panství a rozdrtit jakékoliv hnutí odporu nebo rebelie jak uvnitř, tak vně ruských hranic. Jenže když teď všichni západní demokraté sborově pění o obraně svobody a míru, jedná se o organizované pokrytectví: jsou to ti samí demokraté, jejichž „mírové operace“ neboli válečné agrese, drony, bomby a okupace vynucují koloniální vztahy moci a vykořisťování, dodávají diktátorům a mučitelům zbraně a jsou přímo nebo nepřímo zodpovědní za masakry uprchlíků a povstalců.

Posvátný mír v Evropě, který rozhodně netrvá 70 let, jak je inzerováno, vždycky znamenal válku na globálním jihu – prostřednictvím proxy válek, dodávek zbraní, hranic a kolonialismu. Jestliže Západ plně stojí za Ukrajinou, je to proto, že je to spojenec.

Hnusí se nám obě strany této války: místo toho, abychom se postavili na jednu stranu této války, stavíme se proti všem státním armádám a jejich válkám – ošklivíme si nejenom jejich masakry, ale také jejich slepou poslušnost, nacionalismus, zápach kasáren, disciplínu a hierarchie. Být proti jakékoliv formě militarismu a státu však neznamená, že jsme proti tomu chopit se zbraní.

Jestliže se teď ukrajinští anarchisté rozhodnou bránit se se zbraní v ruce – bránit sebe a své blízké, ne ukrajinský stát – pak stojíme solidárně za nimi. Ale anarchistický postoj proti válce, dokonce i proti imperialistické agresivní válce, se nesmí zvrhnout v obranu státu a jeho demokracie nebo v to, že se staneme jeho pěšci. Nevybíráme si stranu menšího zla nebo tu, kde jsou demokratičtější vládcí, protože ty samé demokracie se také zajímají jen o expanzi své moci a jsou také postaveny na represí a imperialismu.

Podstatou každého státu je válka: stát zabírá určité území a prohlašuje se za jediného legitimního držitele moci – brání své hranice a ovládá populaci, která mu musí sloužit. V tomto ohledu jsou naše myšlenky a solidarita také se všemi, kteří právě prchají před nuceným odvodem, se všemi kdo dezertují, kteří odmítají střílet na nepřítele, protože nosí špatnou uniformu nebo mluví špatným jazykem. Tato solidarita, která překonává vybudované hranice nacionalismu a nakonec vede ke sbratření se, může být revoluční.

Neboť když lidé na území ruského státu vyjdou do ulic proti válce a obyvatelstvo Ukrajiny uteče před nuceným odvodem, je právě toto dynamikou, jež se zbaví veškerého nacionalistického svinstva, které se stát snaží zasít do našich srdcí a myslí, výsledkem čehož je jen stádní mentalita, kult vůdců a mužnosti,

mučednictví, masakry, masové hroby a genocidy. Tento nacionalismus vede k rozdělení lidí na potravu pro děla a nepřítele jehož je třeba zlikvidovat. Vede to k tomu, že už nevnímáme jednotlivce, ale jen armády, uniformy, národy, etnika, vyznání – spojence nebo nepřátele.

Když lidé opustí státní logiku války, ať už se zbraněmi nebo bez nich, když budou jednotlivci vzdorovat jakékoli státní okupaci, ať už se zbraněmi nebo bez nich, když budou lidé pomáhat uprchlíkům a dezertérům a podporovat je, když se budou sbratřovat napříč hranicemi a válečnými liniemi, pak se dá něco dělat na obranu před státním krveprolitím. Jestliže stát, jeho generálové a politikové znají jen jazyk útlaku, utlačovaní znají jazyk empatie a solidarity. Konečně jsou to vždy bohatí a mocní, kdo chtějí válku, protože jsou to ti jediní, kdo má z moci a peněz užitek. Ti, kdo jsou masakrováni, jsou vždycky chudí a bez ohledu na režim je vždy role zotročených, vykořisťovaných a vyloučených určena právě jim. Ukrajinští hlavouni byli ti první, kdo ve svých soukromých tryskáčích utekl ze země.

Zatímco Západ dodává zbraně ukrajinské armádě, propaganda a mašinerie znovuvyzbrojování je v plném proudu tady na domácí frontě: Bundeswehr musí být přezbrojen, obyvatelstvo musí být mobilizováno proti Rusku. Zatímco pár set kilometrů daleko explodují bomby, tady panuje militaristický „mír“: nové zbraně, nové vybavení a noví vojáci se nakupují, vyrábí a trénují. Obyvatelstvo je po covidovém stavu nouze zase jednou vyděšeno a je jasné, kdo má být následován a kdo má být ochraňován: svatý Otec Stát, vyzbrojený až po zuby.

Již v prvních dnech války jsme konfrontováni s „kulturní“ mobilizací. Je nám připomínáno, že Ukrajina je nám blízká nejen co do vzdálenosti, ale také z kulturního hlediska. Levicově liberální radikálně kulturní frakce ihned ví, jak by také mohla tady doma podpořit válku proti expanzi ruského nepřítele. Subkulturní volnost v otázkách životního stylu, kterou demokracie tak štědře nabízí a která byla v posledních dvou letech tak masivně omezena nebo přesunuta do digitální sféry, je teď vzývána, aby se v srdcích obyvatelstva aktivoval a stmelil cit sounáležitosti se spojencem

a rozchodu s nepřítelem. Protože bez kulturní podpory levicově liberální vzdělané třídy by nemohla být tak snadno zavedena další materiální militarizace Západu, která již byla oznámena na začátku války.

Tato militaristická a kulturní válečná propaganda může a musí být narušena a sabotována. V následujících týdnech a měsících budeme velmi pravděpodobně konfrontováni s válečnou rétorikou a propagandou zaměřenou tak, aby všemi způsoby obyvatelstvo přesvědčila stát pevně za západním válečným úsilím: „*My jakožto demokraté podporujeme všemi prostředky Ukrajinu, protože se brání proti zlé ruské diktatuře.*“ To bude obsah sdělení, ale **NATO se nestará o větší nebo menší svobodu pro obyvatelstvo Ukrajiny, ale o geopolitické obranné linie, trhy a sféry vlivu a právě kvůli nim bude ochotné investovat miliardy Eur a výzbroj. Chceme odporovat válce mezi dvěma státy naším antimilitarismem: protiválečným hnutím, které se nedovolává solidarity s národem nebo státem, ale odmítnutí jakékoliv státní války.** Bez ohledu na to, na území kterého státu žijeme, můžeme dezertovat, narušovat a sabotovat propagandu, logistiku a logiku války: nasypáním písku do soukolí národní a celoevropské mobilizace, výsměchem a opovržením každé kádrové a náborové mentalitě, útočením na domácí zbrojení a mobilizaci, sabotážemi vojenských zásobovacích linií a blokádami zbrojního průmyslu.

To, co se zatím děje na Ukrajině, nám připadá zmatené: zatímco počty mrtvých civilistů prudce stoupají, slyšíme zvěsti, že jsou civilisté vyzbrojováni. Pokud by se však tyto chaotické události rozvinuly směrem ke guerrillové nebo partyzánské válce, mohly by se tak třeba – rozhodně ne nevyhnutelně – otevřít možnosti pro revolucionáře. A stejně tak anarchisté z území ruského státu spekulují, že neúspěch ve válečné agresi by mohl mít za následek povstání a revolty v Rusku. Avšak vzhledem k pokračujícímu krveprolévání si uvědomujeme, že válka a militarizace obvykle pouze plodí další války a militarizace a z nich vzešlé utrpení a strádání zatlačuje do pozadí možnosti pro sociální osvobození. V tomto ohledu jsou naše myšlenky s lidmi v oblasti, kteří hledají své vlastní cesty aniž by se klaněli rozkazům a ideologiím státu.

NO WAR
BUT CLASS WAR

ДОЛОЙ ЛЮБУЮ ВОЙНУ
КРОМЕ КЛАССОВОЙ